

[Alfred Jensen.]

sig, som om den del af befolkningen var udsat for den blodigste uret. Det er utallige gange fra denne talerstol dokumenteret, at de største indtægter slipper særdeles billigt i skat her i Danmark, hvorimod den mindrebemidlede del beskattes langt, langt hårdere end før i tiden. Og det forbavser ikke, at formueejerne her i landet fra 1938 til 1946 har fordoblet deres formuer. Man skal jo her tage i betragtning, at det er sket på et tidspunkt, da arbejdernes lønninger var reduceret med ca. 20 pct., og da tjenestemændenes lønninger reelt lå under det, som var gældende for den almindelige arbejderstand her i landet. Der ligger ikke noget endeligt materiale om, hvorledes udviklingen har formet sig i 1947 for slet ikke at tale om de måneder, der er gået af 1948, men jeg tror, man har lov til at fastslå, at de rige her i landet har befæstet og forbedret deres stilling ikke mindst i de sidste par år, altså den periode, der er gået, siden den sidste statistik over formuer blev tilvejebragt.

Der er fra denne talerstol af forskellige ordførere talt om, at denne stigning i formuerne faktisk ikke er nogen stigning. Hvis den omregnes i førkrigstidskroner, vil det vise sig, at der ingen stigning er sket. Det er en fuldkommen urimelig måde at tage stilling til dette spørgsmål på. Det drejer sig nemlig ikke alene om penge. Når man gør formuerne op, tager man jo også hensyn til realværdierne her i Danmark, og realværdierne er ikke vurderet til det dobbelte. Den sidste ejendomsskyldvurdering viser kun en stigning på ca. 16 pct., men vurderingen er ikke udtryk for den handelsværdi, som realværdierne har. Statistikken over ejendomshandler for 1947 viser, at handelspriserne ligger 50 pct. over det, ejendommene er vurderet til. Det bør man tage med i betragtning, når man skal bedømme forholdet mellem dem, der ejer formuer, og dem, der kun ejer deres arbejdskraft. Det viser, at de, der ejer realværdier, er langt bedre stillet end den øvrige del af befolkningen, det være sig arbejderne eller den lille sparer, de slipper betydeligt billigere i skat, end de burde gøre. Den lille sparer er stillet som lønmodtageren, alt kan her opgøres i kroner og øre, men dem, der ejer realværdier, kan man ikke kontrollere, man ved ikke, om man har ramt lige bestemt det rigtige. Alene dette forhold viser, at svælget mellem de velhavende her i Danmark og arbejderne er blevet dybere, end det har været nogensinde.

Regeringen har ladet foretage en gallup-

undersøgelse, der skal vise, at helt gale er forholdene nu ikke for den mindrebemidlede del af befolkningen. Det skal ikke være ringere, end at der er en mulighed for at spænde livremmen ekstra ind. Jeg tror ikke, man skal tillægge gallupundersøgelser altfor stor værdi, og jeg vil tro, at efter præsidentvalget i Amerika har man i nogen grad mistet tilliden til gallupundersøgelseernes pålidelighed. Man må tage i betragtning, at når spørgsmål af den art stilles til folk, er der meget få, der vil sige nej til, at de ikke er villige til og ikke har mulighed for at kunne spare, hvis det drejer sig om at yde et bidrag til genopbygningen, som man så smukt siger.

Når denne gallupundersøgelse efter min opfattelse for at bruge et mildt udtryk er misvisende, skyldes det, at den er foretaget på et tidspunkt, da der over det ganske land har været en endog stærk protest mod de stigende skatter. Denne protest kom ikke, fordi man ønskede at beholde pengene i lommen, men den kom, fordi det simpelthen er umuligt at klare disse skatter uden at foretage indskrænkninger på andre områder, hvor indskrænkninger ikke er ønskede, og hvor indskrænkninger ikke er forsvarlige. Den blev også foretaget på et tidspunkt, da tjenestemændene var i bevægelse for at få deres lønninger forhøjet, og den blev endelig foretaget på et tidspunkt, da alle, der bor i centralvarmeopfyrede ejendomme, fik deres ekstraregning for de sidste års brændselsforbrug, og disse ekstraregninger var af en sådan karakter, at det store flertal ikke vidste deres levende råd med hensyn til, hvorfra de skulle tage pengene. Når det er tilfældet, kan det ikke være postbude, portører, toldbetjente, politibetjente, fængselsbetjente eller andre, som er ligestillede med dem, der har udtalt sig så beredvilligt til at bruge mindre, så må det være andre. Jeg ved ikke, om de onde tunger, som påstår, det er specielt socialdemokratiske tillidsmænd, har ret, meget tyder i hvert fald på det. (*Finansministeren* [H. C. Hansen]: Hvad er det, der tyder på det?). Den beredvillighed til at foretage indskrænkning kan ikke være til stede hos alle de arbejdere, der har protesteret i anledning af den ekstra skatteudskrivning; de har protesteret, de har gang på gang rejst krav, fordi de ikke var i stand til at klare sig som tidligere. (*Finansministeren* [H. C. Hansen]: Husk på, hvordan det gik rygterne i går!).

Under alle omstændigheder har finansministeren måttet bøje sig for tjenestemændenes krav om lønforhøjelse, det er vitterligt, og dermed har man jo erkendt, at pristallet ikke er en pålidelig målestok for de